

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 546/2019
11.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Сође Павловић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милутина Грбића, због продуженог кривичног дела силовање из члана 178. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљеног Милутина Грбића, адвоката Милана Латиновића, Зорана Паића и Милице Карановић, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 143/17 од 18.06.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1170/18 од 22.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 11.06.2019. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милутина Грбића, адвоката Милана Латиновића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 143/17 од 18.06.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1170/18 од 22.01.2019. године.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Милутина Грбића, адвоката Зорана Паића и Милице Карановић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 143/17 од 18.06.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1170/18 од 22.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 143/17 од 18.06.2018. године, окривљени Милутин Грбић оглашен је кривим због продуженог кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 181. став 2. у вези члана 61. КЗ и због продуженог кривичног дела силовање из члана 178. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, па је, након што су му претходно утврђене појединачне казне затвора за кривична дела у питању и то: за продужено кривично дело недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 181. став 2. у вези члана 61. КЗ у трајању од три године, а за продужено кривично дело силовање из члана 178. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ у трајању од 12 година, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 14 година, у коју му се

урачунава време проведено у притвору од 02.02.2017. до 19.06.2017. године када му је притвор укинут и одређена мера забране напуштања стана уз примену електронског надзора и уз забрану коришћења телефона и интернета, те време проведено на наведеној мери од 19.06.2017. до 19.06.2018. године. Том пресудом на основу одредбе члана 264. став 1. ЗКП окривљени Милутин Грбић обавезан је да у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде суду плати трошкове кривичног поступка у укупном износу од 128.631,66 динара, као и да оштећеној АА плати трошкове заступања малолетне оштећене путем пуномоћника адвоката Јоване Пејић у износу од 240.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1170/18 од 22.01.2019. године, делимичним усвајањем жалбе бранилаца окривљеног Милутина Грбића и окривљеног лично, укинута је пресуда Вишег суда у Новом Саду К 143/17 од 18.06.2018. године у делу који се односи на продужено кривично дело недозвољене полне радње из члана 182. став 1. у вези члана 181. став 2. у вези члана 61. КЗ и у том делу је предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење, и преиначена је пресуда Вишег суда у Новом Саду у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног Милутина Грбића, због продуженог кривичног дела силовање из члана 178. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ за које је првостепеном пресудом оглашен кривим осудио на казну затвора у трајању од 10 година, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 02.02.2017. до 19.06.2017. године, као и време трајања мере забране напуштања стана уз примену електронског надзора и уз забрану коришћења телефона и интернета у периоду од 19.06.2017. до 19.06.2018. године. Жалбе бранилаца окривљеног Милутина Грбића и окривљеног лично у преосталом делу, као и жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, одбијене су као неосноване и пресуда Вишег суда у Новом Саду К 143/17 од 18.06.2018. године у неукинутом и непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости поднели су:

- бранилац окривљеног Милутина Грбића, адвокат Милан Латиновић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП у вези члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење;

- браниоци окривљеног Милутина Грбића, адвокати Зоран Паић и Милица Карановић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП у вези члана 16. став 2, 4. и 5. ЗКП и због повреде одредбе члана 124. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду пред потпуно измењеним већем.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 490. ЗКП одржао седницу већа, о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао Републичког јавног тужиоца и браниоце окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

- да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милутина Грбића, адвоката Милана Латиновића неоснован, а да је захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Милутина Грбића, адвоката Зорана Паића и Милице Карановић, недозвољен.

Бранилац окривљеног Милутина Грбића правноснажне пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводима да се правноснажна пресуда заснива на доказима на којима се сходно одредбама ЗКП пресуда не може заснивати и то:

-на исказу сведока ББ датом на главном претресу дана 22.05.2018. године без дате поуке из члана 94. став 1. тачка 2) ЗКП, што је суд био дужан да учини, истицањем да се овај сведок налази у другом степену тазбинског сродства са окривљеним;

-на репродукцији видео записа исказа оштећене АА од 22.05.2017. године која је изведена на главном претресу одржаном дана 18.06.2018. године, те њеног исказа који је дала на записнику пред Вишим јавним тужиоцем у Новом Саду дана 22.05.2017. године јер се иста претходно није изјаснила у погледу тога да ли жели да сведочи обзиром да је иста ослобођена од дужности сведочења у смислу одредбе члана 94. став 1. ЗКП, а да претходно оштећена није била поучена о свом праву из наведеног члана;

-на фотокопији фејсбук профила оштећене АА и ББ, указивањем да фотокопије не могу представљати било какав доказ, нити се садржина саме преписке путем профила на фејсбук страници може утврђивати на начин како је то учинио првостепени суд – вршењем увида у фотокопије садржине истих, већ једино одређивањем вештачења;

-на садржини комуникације СМС порукама између оштећене АА и сведока ББ обзиром да се у образложењу првостепене правноснажне пресуде уопште не наводи да је комуникација СМС порукама изведена као доказ, док је суд у даљем току образложења пресуде и то на страни 16, пасус други, управо изнео закључак у погледу саме садржине наведених порука, на ком доказу је пресуду и засновао.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Одредбом члана 112. ЗКП којом је одређено значење израза у овом законику, па је тако у ставу 28. прописано је да се чланом породице сматрају: супружници, њихова деца, преци супружника у правој линији крвног сродства, ванбрачни партнери и њихова деца, усвојилац и усвојеник, хранилац и храњеник. Члановима породице сматрају се и браћа и сестре, њихови супружници и деца, бивши супружници и њихова деца и родитељи бивших супружника, ако живе у заједничком домаћинству, као и лица која имају заједничко дете или је дете на путу да буде рођено, иако никада нису живела у истом породичном домаћинству.

Одредбом члана 94. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да је од дужности сведочења ослобођено лице са којим окривљени живи у браку, ванбрачној или другој трајној заједници живота, док је ставом два наведеног члана прописано да је дужности сведочења ослобођен сродник окривљеног по крви у правој линији, у побочној линији до трећег степена закључно, као и сродник по тазбини до другог степена закључно.

Сходно цитираним законским одредбама, а имајући у виду да сведок ББ и оштећена АА која је усвојена ћерка окривљеног Милутина Грбића нису закључили брак, већ да живе у ванбрачној заједници, то се, по оцени Врховног касационог суда тазбинско сродство заснива у моменту закључења брака, што конкретно није случај.

Стога се, по оцени Врховног касационог суда, а супротно наводима из захтева браниоца окривљеног, адвоката Милана Латиновића не може сматрати да се сведок ББ и окривљени Милутин Грбић налазе у тазбинском сродству, због чега суд и није био дужан

да овог сведока пре саслушања упозори да је ослобођен од дужности сведочења у смислу члана 94. став 1. тачка 2) ЗКП.

Такође, по оцени Врховног касационог суда репродукција видео записа саслушања оштећене АА, те читање њеног исказа који је дала пред Вишим јавним тужиоцем у Новом Саду дана 22.05.2017. године, који докази су изведени на главном претресу одржаном дана 18.06.2018. године не представљају незаконите доказе, обзиром да су исти изведени у склопу испитивања оштећене АА на главном претресу који је одржан дана 18.06.2018. године, тј. као увод у давање исказа оштећене на том претресу на коме се иста изричито изјаснила, након што је упозорена да није дужна да сведочи, да не жели да се користи својим правом и да жели да сведочи из које изјаве јасно произилази да се оштећена сагласила и са извођењем репродукције видео записа њеног исказа те читања њеног исказа датим пред Вишим јавним тужиоцем у Новом Саду.

Поред тога, Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљеног да се на фотокопијама фејсбук профила оштећене АА и сведока ББ пресуда не може заснивати указивањем да фотокопије не могу представљати било какав доказ, нити да се садржина саме преписке путем профила на фејсбук страници може утврђивати на начин како то чини првостепени суд - вршењем увида у фотокопије садржине истих, већ једино одређивањем вештачења, обзиром да, по оцени овога суда није потребно одређивање вештачења како би се утврдила садржина преписке путем профила на фејсбук страници која представља јавни медиј, а садржина ове преписке може се прочитати и у фотокопији, сходно одредби члана 405. став 4. ЗКП, где је предвиђена могућност упознавања са доказима и преко фотокопије.

Осим тога, околност на којој бранилац инсистира а наиме, да у образложењу правноснажне првостепене пресуде суд није навео да је као доказ извршио увид у садржину комуникације између оштећене АА и ББ путем СМС порука, а да је овај доказ ценио и на истоме засновао пресуду, без утицаја је на правилност и законитост овог доказа, обзиром да је на главном претресу одржаном дана 18.06.2018. године суд извршио увид у преписку путем порука између оштећене и ББ због чега се на овом доказу – садржини комуникације између оштећене АА и ББ путем СМС порука, по оцени Врховног касационог суда, пресуда може заснивати.

С обзиром на изнето, Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљеног Милутина Грбића, адвоката Милана Латинковића да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног, адвокат Милан Латинковић правноснажне пресуде побија и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима да у изреци правноснажне пресуде недостаје законско обележје кривичног дела силовање из члана 178. став 3. у вези става 1. КЗ и то облик кривице у односу на тежу последицу, а наиме да је дело извршено према малолетнику.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Одредбом члана 178. став 1. КЗ прописано је да ће се затвором од три до 12 година казнити онај ко принуди другог на обљубу или са њом изједначен чин употребом силе или претњом да ће непосредно напасти на живот или тело тог или њему блиског лица.

Одредбом члана 178. став 3. КЗ прописано је да ће се учинилац казнити затвором од пет до 15 година ако је услед дела из ст. 1. и 2. овог члана наступила тешка телесна повреда лица према којем је дело извршено или ако је дело извршено од стране више лица

или на нарочито свиреп или нарочито понижавајући начин или према малолетнику или је дело имало за последицу трудноћу.

Следствено изнетом, по оцени Врховног касационог суда, околност да је кривично дело у питању извршено према малолетнику представља квалификаторну околност основног облика кривичног дела из члана 178. став 3. КЗ.

За квалификовани облик кривичног дела силовање из члана 178. став 3. КЗ учињеног према малолетнику, потребно је да суд утврди и субјективне елементе квалификованог облика кривичног дела силовање из члана 178. став 3. КЗ, што је и учинио на тај начин што је у изреци правноснажне пресуде навео да је окривљени очух оштећене и да је био свестан свога дела и хтео његово извршење, из чега произилази да је са директним умишљајем поступао како у односу на основни тако и у односу на квалификовани облик кривичног дела силовање из члана 178. став 3. КЗ.

Како је облик кривице са којим је окривљени поступао како у односу на основни, тако и у односу на квалификовани облик предметног кривичног дела истоветан, то, није нужно да суд посебно описује облик кривице са којим је окривљени поступао и у односу на основни и у односу на квалификовани облик кривичног дела силовање из члана 178. став 3. КЗ.

Како из изреке правноснажне пресуде произилазе сва законска обележја кривичног дела силовање из члана 178. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, то Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљеног адвоката Милана Латиновића да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на штету окривљеног.

Са изнетих разлога Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милутина Грбића, адвоката Милана Латиновића одбио као неоснован.

Браниоци окривљеног Милутина Грбића, адвокати Зоран Паић и Милица Карановић у поднетом захтеву не наводе ни један дозвољен разлог у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП због којих окривљени, преко браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, док су у образложењу истога навели да суд није извршио непристрасну оцену свих доказа нити је са једнаком пажњом утврдио све чињенице, да вештачење оштећене коришћено у току поступка није доказ на основу којег се са сигурношћу може утврдити одлучна чињеница, поготово уколико су вештаци навели да код оштећене нема јасних знакова трауме да одбрана окривљеног није поткрепљена ни једним доказом, те да је суд на погрешан начин ценио исказ ВВ из претходног поступка и са главног претреса, што је све довело до погрешног закључивања суда да је окривљени извршио кривично дело у питању на начин представљен изреком правноснажне пресуде.

По оцени Врховног касационог суда, изложеним наводима захтева бранилаца окривљеног, адвоката Зорана Паића и Милице Карановић оспорава се чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа овог окривљеног у извршењу кривичног дела силовање из члана 178. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ.

Како повреда одредбе члана 16. ст. 2, 4. и 5. ЗКП и из члана 124. ЗКП, као ни погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање не представљају дозвољене разлоге који су таксативно набројани у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то је Врховни касациони суд

захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Милутина Грбића, адвоката Зорана Паића и Милице Карановић, одбацио као недозвољен.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. у вези члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци под I и II ове пресуде.

Записничар-саветник

Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

**Председник већа
судија**

Зоран Таталовић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић